

Tyli naktis

Kadangi Ženevoje gyvenantiems vaikams yra labai sudėtinga atvažiuoti į Advento šventę Berne ir susitikti su lietuviškai kalbančiu Kalėdų Seneliu, nes būtent tą savaitgalį vyksta nepaprastai svarbus Ženevos miesto renginys – Escalade lenktynės, skirtos ženeviečių pergalės prieš Savojos kunigaikštystės karių paminėjimui – RATE jaučiame didelę būtinybę šią spragą užpildyti.

Todėl **gruodžio 11 d.** čia dėjosi nepaprastos linksmybės. Susirinkę visi puošėme namus ir stalą savo gamybos grožybėmis, o pasiruošę ėmėme laukti Senelio. Reikėjo pasikartoti visas išmuktas kalėdines dainas, dar kartą nuodugniai

ištudijuoti jų tekstus, kad vaikai puikiai suprastų dainelės kontekstą, mizansceną, kad dainuotų ne mechaniškai, o suvokdami dainelės prasmę. Na ir lipdėme sniego senius, ir kalbėjome storais kaip senio besmegenio balsais. O po to dar kartą aptarėme pačių pasidarytą prakartėlę: visus vaizduojamos scenos personažus, kūdikėlio Jėzaus gimimo aplinkybes.

Tai padėjo įsigilinti į lietuvišką populiarią dainelės „Tyli naktis“ tekstą. Prie viso to dar prijungę dabar mūsų studijuojamus prielinksnius ir jų reikalaujamas linksnius, pasijutome gerokai padirbėję. Kai jau paskaudo liežuvius, nutarėme pramankštinti kojas. Prisiminėme, kad per Kalėdas į kūčiukus mamos deda aguonų grūdėlių ir iš jų daro aguonų pieną. Paragavome grūdėlių, pavartėme juos tarp delnų ir stojome sukti ratelio „Klausė žvirblis čiulbuonėlis“. Ne taip, pasirodo, lengva prisiminti, kokį kelią nuėjo aguonos grūdelis nuo jo pasėjimo iki suvalgymo.

Pasijutome labai alkani, bet jau nebebuvo kada net užkąsti, nes paskambino nykštukai, kad Kalėdų Senis jau apačioje neranda mūsų durų. Išbėgome, suradome Senį ir atsivedėme į namus. Labai geras buvo Senelis, domėjosi mūsų išmuktomis dainelėmis, bet... jis buvo labai labai senas ir dėl to beveik kurčias. Tris kartus turėjome kartoti dainelę „Mes nulipdėm sniego senį“, iš visų plaučių rėkti, kad jis pagaliau išgirstų. Tačiau jis išgirdo ir mus pagyrė. Po to išsiaiškinome, kad jis labai seniai ausų buvo neplovęs, tai teko jam truputėlį padėti, nes dainelės „Tyli naktis“ negalėjome taip garsiai dainuoti. Ir mums pasisekė.

Po to dar truputį pašokdinę vaikus, Senelį ir tėvelius „Bitute pilkoji“ polkutės ritmu, sužinojome, kad Senis yra ypač reiklus ir kad dovanų neduos, jei vaikai po vieną jam nepadainuos arba nepadeklamuos. Vyresni vaikai nustebino savo dainavimo ir sunkių, ilgų tekstų deklamavimo sklandumu. Jaunesniems dar buvo sunku įveikti viešumos baimę, bet visi, tiek to, kad įsikabinę mamos sijonų ar tik paskui mamas žodžius kartodami, šventą pareigą atliko. Na ir buvo džiaugsmo, kai vaikai gavo šokoladinių saldainių ir knygelių.

Ši RATO šventė išsiskyrė nepaprastai jaukia, šeimyniška atmosfera. Visi tėveliai jai ruošėsi kaip tie Kalėdų Senio nykštukai – kas dovanas Lietuvoje pirko ir Šveicarijon skraidino, kas jas vyniojo ir vaikų vardus rašė, kad Senelio kostiumą davė, kas jį Seneliui vežė, kas programą vedė. Na, o jau Seneliui ir jo pagalbininkei, gražulei Simonai, esame labiausiai dėkingi, nes jie didele dalimi tą jausmą ir sukūrė.

Gerų švenčių ir iki pasimatymo kitais metais!